

CSÍKI ANDRÁS

1988

Transzilvânia felé

Itt vagyok e kirabolt múlttal,
Miben igazságot tenni nem lehet,
Tévedhetetlen mert nincs közöttünk,
Míg halandók vagyunk mi emberek.

A XX. század árnyéka mögöttem,
S nagyapám hatalmas nagy keze,
Emlékszem a vonat Várad felé szalad,
És lengedez az újdonság szűz szele.

1988, most lettél talány nekem,
Hogy bogozoom e kételtű sorsot,
Hogy megérteni, fölfogni nem tudom –
Pontozza szívemet a kétely és a biztos tudat.

Nem tudom már, mi történt meg,
Mi az, mit én festek s rajzolok,
Gondolataimban úgy ragyognak a falvak,
Mint fénylő metropoliszok.

S kik határt vontak lelkemen által,
E gyönyörűséget el nem ijesztik,
Kiülhetnek a hét toronyba,
Egyéb gazdagságomat vihetik.

Domboldalból

„ki nem húzhatod
s hozzá nem adhatod magad”
Bágyoni Szabó István: +
– egy költő

temető a domboldalon,
a falu fekvő déli árny,
kripták kordélya pihen,
matt sárga Nap-verem,
silány szem igyekszik
mázolni újra, ami volt,
kevés félnapok hozzá,
kétségek ráspolyozzák,
holt szilvafák, mint nagy karók
verik az emlékek nyomát,
sok álmodba belekerült már,
lehet, magasba rogytál,
talált egek szakadt burkain
feszengve, hogy inged izzadt,
hideg tenyered vésett kövön,
vasalt cső a köldöködön,
tolat a Nyárádig a gyermek,
be jóleső víz alatti játék,
s a túltüzelt tarlók hevernek,
végeik, széleik egyek,
marékszám szedett múlt a sok kavics,
mind egybehegesztett idő,
el nem hajítható s a feslett zseb
elereszti, szívénél mélyebb a jövő!